

fremSAT. Jeg synes, det ville indsnævre debatten meget, hvis vi begyndte at koncentrere os kun om nogle enkelte sætninger, som det nu tilfældigvis er faldet i De Konservatives lod at lægge frem i dette forslag til vedtagelse, så det er vi ikke med på. Men debatten er vi selvfølgelig utrolig glade for, og vi er også meget klar over, at den er nødvendig.

Vi har taget tilløb over en længere periode til denne debat, ja, det har sådan set været en kontinuerlig proces. Vi fik institutionsredegørelsen i januar måned i år, og vi har senere på sæsonen fået den store rapport, som er blevet nævnt flere gange i dag, om kvaliteten i uddannelsessystemet. Den rejste sandt at sige en debat, som i begyndelsen var ganske skarp og ganske ubehagelig, men som efterhånden måske nok har vist, at den har haft et godt formål.

Noget af det, som rapporten om kvalitet i uddannelsessystemet gjorde, var netop, at den satte fingeren på nogle af de ømme punkter i vores uddannelsessystem, nogle af de ømme punkter, som vi er gået uden om, fordi vi gerne alle sammen vil det gode, alle sammen gerne vil give alle en chance og alle sammen vil give alle mulighed for at skifte undervejs i uddannelsen, træffe andre valg, undgå at smutte ud af systemet og gennemføre en uddannelse på en eller anden måde.

Det betyder selvfølgelig, at vores økonomi i uddannelsessystemet også bliver belastet, og derfor satte denne rapport om kvalitet i uddannelsessystemet især fokus på det økonomiske. Det er faldet mange for brystet, fordi de siger: Kvalitet i uddannelsessystemet drejer sig jo ikke blot om økonomi, det drejer sig i høj grad om indholdet, og det er også rigtigt.

Men det drejer sig jo også om økonomi. Jeg synes ikke, det bør være sådan, at det skal være forbudt for en regering og for nogle ministerier at prøve at sætte fokus på økonomien i uddannelsessystemet og sige: Hvor har vi nogle steder, hvor der faktisk er spildtid, eller hvor har vi nogle steder, hvor der faktisk er for få, der gennemfører uddannelsen? Jeg synes i hvert fald, at regeringen skal have tak for, at den lod denne rapport se dagens lys, og for den debat, som denne rapport rejste.

Jeg er ikke enig i alle rapportens konklusioner, men jeg synes, det må være tilladt for en regering at sætte spørgsmålstegn ved det hensigtsmæssige i, at man f.eks. har et frafald på 30 pct. på de videregående uddannelser. Det kan vi da simpelt hen ikke være bekendt. Jeg synes

ikke, det er anstændigt, hverken over for de unge eller over for uddannelsessystemets egne lærerkræfter, dem, der bruger ressourcer på at uddanne de unge, at de skal leve med et frafald på 30 pct.

Her synes jeg f.eks. er et sted, hvor man kunne sætte ind og sige: Her er der et område, som vi må kigge alvorligt på, for det kan vi da ikke leve med i længden. På den måde har redegørelsen om kvalitet i uddannelsessystemet været med til at sætte en debat i gang, som jeg synes, vi har haft godt af at have.

Vi har også haft debatten om evaluering. Det er jo blevet et modeord, men det er ikke desto mindre vigtigt, at vi evaluerer os selv og vores eget system internt, i det mindste for at komme de problemer i forkøbet, som vi får påduttet, hvis vi får evalueringer internationalt, for de internationale evalueringer kan vi ikke rigtig gardere os imod. De kommer, og de er ofte nådeløse og sætter det danske uddannelsessystem over for en måske ubehagelig sammenligning, hvor vi ofte på ganske enkelte områder vil blive pinpointet på nogle steder, hvor man siger, at lige præcis dér er det danske uddannelsessystem ikke godt nok.

Derfor skal vi også selv vurdere vore egne institutioner og vore egne præstationer og opbygge systemer, der kan gøre det løbende, og derfor er vi også glade for, at der kommer et evalueringsinstitut i Danmark, som generelt får som opgave at evaluere de danske uddannelser helt fra starten og til slut og jævnlig og konstant, sådan at alle uddannelsessystemets forskellige sektorer kan føle, at de jævnlig bliver set efter i sømmene.

Vi må som uddannelsespolitikere være klar over, at uanset hvor godt vi laver uddannelsessystemet, er det aldrig perfekt. Det kan altid blive bedre, og der vil altid være muligheder og behov for forandringer og forbedringer.

Noget af det, der er sket i de senere år, og som sådan set er en glædelig udvikling, er, at den øgede beskæftigelse og den faldende arbejdsløshed sætter fokus på arbejdskraftens kvalifikationer i meget, meget højere grad, end det har været tilfældet bare for 10 år siden.

Dengang der var en meget stor ledighed, kunne arbejdsgiverne vælge og vrage, og de kunne altid finde nogle, der passede til deres krav. Det kan de ikke så meget nu. De må tage, hvad der er, og det, der er, er ikke altid godt nok for arbejdsgiverne. Det har det i øvrigt aldrig været. Men arbejdsgiverne har selvfølgelig